

MARTIN MOUDRÝ GRAFOMÁG

Kniha první: Kamarád do deště

LEONARDO
PETŘVALD

Knihy Martina Moudrého

v nakladatelství Leonardo

Temné záblesky

Konec křížů

Devátá sféra 1

Devátá sféra 2

Iustus 1

Iustus 2

Grafomág 1: Kamarád do deště

Grafomág 2: Nemoáry *

* připravujeme

Martin Moudrý

GRAFOMÁG

část první

Kamarád do deště

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Martin Moudrý

GRAFOMÁG 1

Copyright © 2011 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2011 by Zuzana Handrychová

For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-021-0

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-022-7

ISBN ePub: 978-80-7477-023-4

ISBN mobi: 978-80-7477-024-1

*Ondřeji Čadovi za nedocenitelnou pomoc.
Čtenářům za přízeň.
Především však svému spoluautorovi. Díky, že jsi.*

Podle skutečné události

KAPITOLA 1.

Lovná zvěř

Z nedostatku kyslíku se mi pomalu začínala točit hlava, ale dýchat vydatněji jsem se prostě bál. Přes neustávající šumění deště by mě žádné skutečné zvíře slyšet nemohlo – ne když jsem tak vysoko a vítr fouká od něj – ale tohle skutečné zvíře být nemohlo. Ne takhle navečer, ne víc než pět let poté, ne přímo uprostřed Masarykova náměstí. A rozhodně ne stojící po kotníky ve švábech.

Přesto jsem nepřestával sahat po revolveru, pomalý a trpělivý až k zešílení. Jestli mi celý tenhle neskutečný život konečně vlezl na mozek, tak přijdu o jeden náboj a iluze o tom, že by se ještě mohly dít zázraky. Ale pokud je to pravda...

Jelen se dál popásal na neexistující trávě. Slepý k bolesti v mém žaludku, kterou vyvolala představa jeho zadní levé kýty na rozpáleném grilu, slepý k hemžícímu se hmyzu, slepý k čemukoliv dalšímu včetně dlouhé roky neviděnému slunci, které kdesi tam za věčnou hradbou mraků právě zapadalo.

Moje prsty konečně sevřely oleštěnou pažbu starého rugeru. Déšť jako by zhoustl.

Pomalu, pomaličku jsem vytahoval revolver z pouzdra. Ta rozumná, životem posledních pěti let do pozadí zatlačená část mé mysli na mě naléhala, že opatrnost je k ničemu. Ta parohatá halucinace se nesplaší a neuteče. Halucinace to nemívají ve zvyku. Bude nejlepší hmátnout po zbrani a mít to tak co nejrychleji za sebou. K čemu se mučit nadějí a představami? Ta mrcha se stejně rozplyne v okamžiku, kdy po ní vypálím. Tak proč to celé prodlužovat?

Hlas rozumu mi v hlavě formoval další a další krystalicky logické věty.

Ignoroval jsem je.

Řídit se rozumem by v současnosti mohl jen blázen.

*

O nekonečně mnoho času později jsem si zapřel zápěstí o erozí rozežraný beton. Z vodou nacucaného linolea se mi do těla vpíjela čím dál odpornější zima, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Zuby mi freneticky drkotaly ve stále se zkracujících intervalech.

Dokud se mi neklepe ruka s pistolí, je to dobré.

Konečně jsem srovnal černá mířidla ocelově lesklé zbraně do jedné přímky se svým okem. Jelen za celou dobu nenařoval hlavu, nepošeňoval o jediný krok, nezastříhal ušima. Na jednu stranu tím celé své existenci dost ubíral na přesvědčivosti, na druhou rozdmýčoval tu nepatrnou jiskřičku naděje v mých prázdných útrokách do nervy opékajícího táboráčku.

Palcem oděným do tlustého černého plastu jsem pomalu a pečlivě natáhl kohout. Válec revolveru se pootočil, spoušť

pod ukazovákem ustoupila. Vytrvalého vibrování mého kapsního počítače jsem si nevšímal.

Zvuku padající vody za svými zády taky ne.

Zadržel jsem dech a vyhnal veškerý okolní svět ze svého vědomí. Zůstal jen pomalu vzrůstající tlak na spoušť, nehybná mířidla v zákrytu a promočené tělo jelena.

Jak se spoušť pohnula o zbývající dva milimetry, pohládila mě po zátylku ledová dlaň strachu. To když jsem si uvědomil, že počítač začal znovu vibrovat.

Svět vstoupil do poslední půlhodiny dne.

Jelen zdvihl hlavu a pohlédl mi do tváře.

V prázdných očních důlcích mu rejdlili švábi.

*

Vystřelil jsem.

Ne proto, že bych ještě doufal, že tohle neskutečné zvíře můžu zabít a nebo věřil tomu, že z něj budu mít jakýkoli užitek. Vystřelil jsem, protože nevystřelit nešlo. Jak mi ta ledová ruka sevřela místo zátylku varlata, zrodilo se kdesi v mém mozku poznání, že tohle je další stupeň na schodišti ke Konci. Vystřelil jsem stejně pudově, jako když krysa zahnaná do kouta vycení zuby. Beze smyslu, jen jako poslední výraz vzdoru.

Kulka ráže .357 magnum vylétla s mohutným, uširvoucím prásknutím, nadzvukovou rychlostí překonala prostranství vyplněné padající vodou a dospěla ke svému cíli.

Jelení morda se roztáhla do šíleného, nepřirozeného tvaru.

A jeho paroží se změnilo v déšť brouků.

*

Zasáhlo mě to jako rána kladivem.

Ne ten pohled.

To *poznání*.

Škleb dosáhl nepřírozeného, šíleného rozměru a mně došlo, že to má být *úsměv*.

Jelen prolezlý šváby se mi *smál* do obličeje.

V hrudi jsem měl najednou pocit, jako bych se už nikdy neměl nadechnout a v rukavicích z tlustého plastiku mi čvachtal pot.

Jak jsem dostal revolver do pouzdra, nevím. Moje oči se nedokázaly odtrhnout od dekomponujícího se zvířete a moje ruce šátraly po erozi rozežraném rantlu okna v atavistické touze dostat se od toho zhmotnělého šílenství co nejrychleji a co nejdál.

Jak se mi podařilo vstát, si nepamatuju.

Zato ten zvuk mi z paměti nezmizí do konce života.

Ten zvuk, v nějž se změnilo zurčivé hučení padající vody za mými zády.

*

Otočil jsem se rychlostí, kterou dá člověku jen koncentrovaná hrůza.

Moje oči přivyklé na šero venkovního prostoru na okamžik nedokázaly zaznamenat nic než obyčejné vnitřnosti starého obchodního domu, kterými jsem se před necelou hodinou prodíral. Ostrůvky tmy, tušené tvary sloupů, zbytků nábytku a polorozpadlého vybavení a další tma.

Pak se tma začala hýbat.

Hemžit.

*

Těch pár kroků pozpátku jsem udělal dřív, než mi došlo, že za sebou mám jenom volný prostor.

Moje nohy narazily do toho rantlu, co jsem si o něj opíral ruku.

Toho, co je nad ním jenom prázdně vyplněné ostrými střepy.

Toho, co je za ním jenom čtyřpatrová propast.

*

Švábi vyrazili.

Mihlo se mi to před očima jako první z řady děsivých dia-
pozitivů.

Pocit vlastního těla převažujícího se dozadu byl dalším
z nich.

Cupitání nespočtu nožek.

Moje paže simulující větrný mlýn.

Zvuk vlastního výkřiku podivně vyplňující vnitřek kukly
švábbordelu.

A náraz.

Náraz mých zad do přepážky oddělující dvě bývalá pano-
ramatická okna.

*

Stát dvacet centimetrů vpravo, moje rameno by se o tu pře-
pážku jenom otřelo.

Metr dvacet vlevo a vyletěl bych druhým oknem.

Úlevný výdech ze mě musel vyjít dobře s polovinou zdra-
vého rozumu. Cítil jsem, jak se mi žilami valí řeky adrenali-
nu. Cítil jsem, jak mi podklesávají kolena. Cítil jsem neko-
nečnou úlevu a taky jsem cítil, že valící se vlna švábů je nad
veškeré pocity povznesena.

Švihl jsem rukou dolů.

A švábi se mi rozeběhli po švábbordelu vzhůru k obličejí.

*

Začal jsem po nich dupat. Když jsou jich desetitisíce jako teď, je bláhové se domnívat, že byste je tak mohli pozabíjet dřív, než vás sežerou. Když na sobě máte švábbordel ušitý z tlustých, hladkých plastových pytlů, může vám to přece jenom o něco prodloužit život.

Těm mrchám to pak o to víc klouže.

Zpod podrážek mi stříkaly švábí vnitřnosti a chitin a moje strachem znečitlivělé prsty zápasily s oválným předmětem na mém opasku.

Čas jako by se natahoval.

Mozkové závity jako by se mi kroutily hrůzou.

Šváb, který se právě vyhoupl na povrch mého průzoru, zase sklouzl.

Do hmyzího cvakání, jenž vyplnilo svět, zaznělo cvaknutí povolivší spony.

Pesticidový granát mi spočinul v dlani.

Začal jsem ječet jako protřžený.

*

„Zpátky! Zpátky, vy kurvy! *Zpátky*, nebo to odpálím!!!“

Postupuju kupředu. Z předloktí ruky, v níž svírám granát, mi visí hrozen švábů. Jak mávám paží v širokých obloucích sem a tam, jednotliví brouci odpadávají. Hlas mi přeskakuje. Sunu se dál od okna, dál do hloubi bývalého obchodu s už nevím čím a švábi mi neochotně ustupují z cesty.

V botách mi čvachtá pot a můj palec se na tlačítku roznět-
ky granátu třese jako samostatná živá bytost.

*

Myšlenky mi letí hlavou jako šílené. A nejen myšlenky. I obrazy, vjemy, dojmy. Tam, kde se mi před chvílí kroutily závity, se teď něco černě leskne. Je to temnější než švábi, temnější než noc. Cení to zuby a zdravý rozum se před tím šklebem rozpadá na prach.

Hmyz ustupuje. Pořád neochotněji. Z granátů mají švábi respekt. Dřív jsme mívali chemické postřikovače. Plastové nádrže s popruhy, pružné hadice, hubice na dlouhých držadlech. Trvalo dlouho, než se hmyz naučil, že kužel smrtícího pesticidu ovládaný pomalýma, roztřesenýma lidskýma rukama nemusí být nepřekonatelná překážka, ale jakmile jim to došlo, byl konec. Museli jsme začít vyrábět granáty. Proti mračnu jedu rozháněnému do všech stran explozí plastické trhaviny prozatím nedokázali najít účinnou strategii.

Modlím se, aby to *prozatím* neskončilo právě teď.

*

Díra ve střeše, kterou se jim podařilo vpadnout mi do zad, je teď přesně nad mou hlavou. Pohybuju se mučivě pomalu a otáčím se přitom kolem své osy. Granát držím tak, aby ho každý jeden šváb dobře viděl. Díra, v níž vidím naducané mraky, se v jediném okamžiku plní přívalem švábů. Tisknu zuby tak silně, až to bolí. Nepředstavitelně živá představa ustupuje realitě. Z otvoru roubeného armovacími dráty crčí jenom voda a jinak nic.

Pud sebezáchovy mě pobízí k většímu spěchu. Mezera mezi špičkami mých bot a čelem švábí záplavy se s každým krokem zmenšuje. Hrajeme o čas. To něco v mé hlavě se tomu pobaveně šklebí. Tma je stále neproniknutelnější. Mám v kapse baterku. Mám strach pro ni sáhnout. Situace je vyšponovaná na doraz. Zvuk cvakajících hmyzích nožek teď přehlušuje i déšť. Mezera je zase o pár milimetrů menší. Jeden nepředložený pohyb a křehký status quo sežerou švábi.

Znovu vřískám a po vnitřku mého obličejového krytu stékají sliny.

Švábi přestávají ustupovat.

*

„Zpátky!!!“ vřeštím jako smyslů zbavený. Mám pocit, jako by mi povolovaly svěrače. Mám pocit, jako by mezi mnou a zbytkem světa začala vyrůstat ledová stěna absolutní hrůzy.

Hra právě skončila. Švábů už je dost na to, aby mě dokázali dostat i poté, co vypotřebuju své tři granáty.

Hmyzí kusadla se roztahují, jak se mi kolektivní mysl švábů vysmívá do obličeje.

Tisknu tlačítko roznětky ve chvíli, kdy se do černočerné masy chitinu vlévá život.

*

Vrhám se kupředu.

Jedna.

Moje dlaň se v porovnání s kmitajícím nohama otevírá pomalu jako květ leknínu.

Švábí záplava mi naráží do holení. Hmyz na mě prší ze

stropu. Tma všude kolem ožívá a můj zdravý rozum ujíždí po kluzké nakloněné rovině.

Dvě.

Granát mi sklouzává z dlaně.

Vnitřnosti obchodního domu se deformují a přelévají.

Švábů jsou statisíce.

Miliony.

Připadám si o dvacet kilo těžší.

Zvuk švábordelu trhaného na kousky nespočtem hmyzích kusadel je odpornější než cokoliv, co jsem kdy slyšel.

Tři.

Mými ústy někdo křičí.

Hysterie v tom hlase je neslučitelná se zdravým rozumem.

*

Svět se točí.

Granát rotuje vzduchem.

Směrem vzhůru.

Padám naznak do švábů. Netuším, jestli jsem uklouzl nebo mě strhli jako vlci šťvanou srnu. Absolutní hrůza mi začíná vymazávat vzpomínky.

Padám temenem do třiceticentimetrové vrstvy hmyzu.

Nebolí to.

Granát dopadá jen kousek od mého obličeje.

Hmyzí kusadla atakující plexisklo průzoru mám jen pár centimetrů od očí.

Černá térovitá věc mezi mými mozkovými závitými ryčí smíchem na celé kolo.

Vracím jí ten úsměv.

A část mé mysli – ta chladnokrevná, necitelná část, která

se zrodila až v tomto odporném světě – odpočítává v tu chvíli poslední číslovku.

Čtyři.

Výmetná nálož granátu se probouzí k životu.

*

Záplava pesticidu mi opláchla průzor.

Kapičky jedu mě začaly pálit na tváři a po celém těle mi proběhla umrtvující vlna. Bylo to, jako by mě pohladila smrt.

Nebo spíš jako by smrt pohladila všechen ten hmyz.

*

Začal jsem se škrábat na nohy. Bylo to jako vstávat z mělkého hmyzího hrobu. Švábi mi pod rukama pukali a ujížděli a pesticid mi leptal nosní sliznice.

Ucítil jsem pod rukama první zachvění. Kolektivní mysl švábů se právě začala vzpamatovávat ze smrti části své živoucí neuronové sítě.

Něco se mi zakouslo do palce levé ruky.

Tou pravou jsem od opasku odhákl druhý granát.

*

Tma se začala zase hýbat. Tušené obrysy zdí, sloupů a všeho ostatního jako by se nejdřív neznatelně zachvěly. Strnulosti, která následovala, jsem už nevěřil. Baterku se mi podařilo vyrvat z kapsy i s kusem černého plastiku.

Modrobílý paprsek prořal tmu a polaskal tisíce strnulých těl.

Tykadla se v tom okamžiku začala vlnit jako vysoká tráva ve větru.

Polkl jsem směs slin a pesticidu a brouci se začali pohybovat. Ustupovali před mračny jedu, který se pořád ještě pomalu šířil.

Šířil a klesal.

Brouci začali naopak stoupat vzhůru ke stropu. Nejdřív pomalu.

Pak už ne.

Můj palec pohladil druhou roznětku.

*

V ruce svírám poslední granát.

Oběti výbuchu toho druhého mi teď prší ze stropu na temeno a na ramena. Šermuju baterkou sem a tam a pronikám hlouběji a hlouběji na nepřátelské území. Kolem kotníků se mi ovíjejí úponky pesticidových par a pod podrážkami mi pukají mrtví brouci. Můj sporadický kužel světla odhaluje změk plísň, potlučených dlaždic a vytrhané elektroinstalace. Přes to všechno chaoticky přebíhá hmyz jako ve scéně z laciného hororu.

Švábi ustupují v neuspořádaných hemživých provazcích.

Cítím, jak mi po předloktí zdvižené ruky s granátem tečou mohutné kapky potu. Plast před ústy se mi nadouvá a zase splaskává. Uvědomuju si, že dýchám rychle a povrchně.

Přímo před sebou mám chromované zábradlí. V paprscích elektrického světla se třpytí střepey vymláčeného plexiskla a sem tam skvrnka stříbřitého kovu. Za identickým zábradlím se o dvě patra níž nachází eskalátor. Tady prorezivělý kov lemuje jen bezúčelný otvor v podlaze.

Opírám se o rezavou trubku. Odpadávající šupinky zkorodovaného kovu vypadají ve světle baterky jako černý sníh. Propátrávám paprskem baterky hlubinu pode mnou.

Nikde ani šváb.

Vousy mi šustí po vnitřku švábbordelové kukly, jak se mi rty roztahují do samovolného úsměvu.

Vyhrál jsem.

Přežil jsem.

Mám chuť rozběhnout se k eskalátorům, ale najednou to nejde.

Ruce se mi třesou jako dodělávající šváb a kolena mají náhle konsistenci rozmočené oranice.

O prorezivělé zábradlí se opírám opravdu *dlouho*.

*

Granát už nedržím demonstrativně nad hlavou, ale zacvaknout ho zpátky na místo odmítám. Všude je naprosté ticho rušené jen vzdáleným zvukem deště a mými kroky. Překračuju hromady rozmláčených dlaždic a úzkostlivě přejíždím paprskem svítlny po otlučených sloupech.

Od eskalátorů mě dělí už sotva sto metrů. Šátrám rukou v kapse a vytahuju kapesní počítač.

Poslední denní alarm začne vyzvánět za celých osmnáct minut a jedenadvacet vteřin.

Ještě pořád mám čas.

Obcházím centrální sloup a přede mnou se objeví relativně volné prostranství. Na jeho konci jsou další vymláčená okna. Za nimi pozdní soumrak a před nimi schodiště a eskalátory.

Svoboda.

Pobízím sám sebe ke spěchu. Hukot deště sílí s každým mým krokem. Krk se mi bolestivě stahuje a do očí mi stéká pot. Polykám nasucho. Naleptaný jícen pálí jako čert. Intenzivně mrkám a řasy mi rozstříkují kapky potu po vnitřní straně plexiskla.

Dalších pár kroků.

Děšť.

Děšť, děšť, děšť, děšť.

Vraštím čelo. Mám pocit, jako bych musel bojovat se svaly vlastních nohou. Zvuk padající vody je podivně vtíravý. Hukot, který se za ty nekonečné roky stal neoddelitelnou součástí mého života, mi najednou zní jako nepřeslechnutelně falešný tón v pochmurné harmonii světa.

„Co je to s tebou, kurva?“ šeptám sám k sobě a znovu šermuju baterkou.

Žádná díra ve střeše. Žádný hmyz. Žádné opakování léčky.

Jenom ten zkurvený zvuk deště zaseknutý do mého vnímání jako zrezivělý rybářský háček.

Dělám další dva namáhavé kroky. A pak ještě dva.

Hučení deště mi nepředstavitelným způsobem drásá nervy.

Schodiště se blíží strašlivě pomalu a já cítím, jak ve mně narůstá panika.

Mám strašný strach a vůbec nevím proč.

*

„Jsou pryč! Jsou kurva pryč! Vidíš?“

Šeptám sám k sobě a vůbec si nepřipadám jako blázen. Potím se tak moc, že mi začíná hrozit utopení ve vlastním švábordelu. Těkám světlem baterky sem a tam a zase a znovu si prohlížím schody, na kterých není jediný šváb.

Hučení deště je stejné jako kdykoli jindy, a přesto ohlušující.

Proč pořád myslím na ten zkurvený děšť?

Pomalou otáčím hlavou sem a tam.

Vnímání zvuku se poslušně přesouvá.

„Vidíš? Jde to zvenku. Normální děšť. Žádní švábi!“

„Jo. Já vím. Já vím.“

Natahuju nohu.

A zase ji stahuju.

Strašně se mi nechce došlápnout na první schod. Před očima mi probleskává představa rozpadajícího se kamene. Z objevivší se dutiny se nadpřirozenou rychlostí řinou nespočetné záplavy hmyzu.

Zatínám zuby.

Moje oči těkají sem a tam.

Kuří rynek pod okny je prázdný a šedě nevýrazný.

„Žádní švábi!“

„No jo.“

Došlapuju na první schod.

Pořád žádní švábi.

Jen ten déšť.

*

Déšť, déšť, déšť, déšť, déšť.

Jsem ve druhém patře. Elektronika, počítače, hračky, knížky. To předtím. Teď jenom puch plísně, tma a žádní švábi.

Podé mnou je ještě jedno patro a pak už jenom přízemí. Svírám ruku do pěsti tak silně, až se v povrchu pesticidového granátu dělají důlky. Mám pocit, že polovinu z už zdolaných schodů jsem absolvoval za ohlušujícího skřípění zubů.

Déšť.

Ten zvuk mě dovádí k šílenství.

Přece jsem to přežil.

Tak proč na to pořád myslím?

To, že jsou švábi chytřejší, je zlé. To, že se mě pokusili dostat do léčky, je taky zlé. To, že se naučili imitovat zvuk padající vody, není o nic lepší.

Ale ten jelen byl dvacetkrát horší.

Tak proč *déšť*?

Mám nebetyčnou chuť sednout si na schody a nevstat dřív, než na to přijdu. Současně si uvědomuju, že sebevražda se dá spáchat i příjemnějším způsobem.

„No tak jo!“ oslovuju tentokrát vlastní zaseknutý mozek.
„Tak jo!“

Začínám znovu sestupovat. Přehrávat si v hlavě sotva uplynulé události téměř fyzicky bolí.

Na to, proč mám tak šílený strach, přicházím o šest schodů hlouběji.

*

Nedokážu ze sebe vydat ani hlásku. Nedokážu se pohnout. Krk mám stažený tak, že bych nedokázal polknout ani špendlíkovou hlavičku.

Pod kuklou švábbordelu musím být bílý jako smrt.

Déšť.

Ten zvuk.

Ten zvuk, který imitovali švábi.

Kvůli léčce.

Přichystali léčku.

Nejdřív stopy v rozmoklé hlíně.

Pak jelen na náměstí.

Potom já v posledním patře obchodního domu.

Pak zvuk padající vody.

A pak ten úsměv.

A pak ten úsměv.

Hrdlo se mi stahuje ještě o malý kousek víc. Třeštím oči do tmy a paprsek baterky poskakuje synchronně s třesem mých rukou.

Ten *úsměv*. Ten úsměv nedává smysl. Zvíře se zašklebilo a hmyz za mými zády přestal předstírat, že je jen padající vodou. Vyrázili do útoku.

A zastavili se v okamžiku, kdy jsem v ruce sevřel plynový granát.

Což je přesně to, co nesedí.

Mohli se splést.

Idiotská, optimistická, po životě toužící část mé mysli se mi snaží namluvit, že se mohli splést. Špatně odhadli své počty. Že je jich na moje tři granáty málo, jim došlo moc pozdě. Proto zaváhali. Proto se stáhli. A proto zaútočili až ve chvíli, kdy se k útočné vlně připojilo dost dalších brouků.

Blbost.

V tom je ten háček. Takhle pomalu kolektivní vědomí švábů neuvažuje. Museli mě sledovat už dlouho před tím, než jsem prošel rozmlácenými posuvnými dveřmi tohohle obchodáku. Museli vidět moje tři granáty. A museli si dávno spočítat, kolik hmyzu na mě bude potřeba.

Což je přesně to, co udělali.

Přesně to.

*

Stojím uprostřed schodiště a nedokážu se pohnout.

Nemám *kam* se pohnout.

Podě mnou čeká smrt. Neviděná, neslyšená, odporná smrt v podobě záplavy brouků. Přízemí jich musí být plné. Čekají a vědí, že jediné, co mi ještě zbývá, je poslední granát.

Mám chuť stisknout roznětku a nacpat si oválný předmět do úst. Bylo by to odporné umírání, ale jed by alespoň stihl prosáknout do mých tkání. Zkazím švábům hostinu. Nic hezčího už v životě nestihnu.

Chce se mi brečet. Spíš bezmocí a vztekem, než strachem. Hrozba smrti ve švábích kusadlech je něco, s čím jsme se všichni naučili žít.

Pomyšlení, že mě ty odporné malé bestie *přelstily*, je tisíckrát horší.

*

Zesponu se ozývá cvakání chitinu.

Už jim to došlo.

Někde tady se možná skrývá jeden z nich. Pozoruje mě svýma odpornýma černýma očkama. Kolektivní mysl muse-la z mé strnulosti pochopit, že jsem právě odhalil skutečnou povahu jejich léčky. A teď se tetelí nelidskou radostí.

Vůbec nevím, co mám dělat.

Tři granáty by stačily. Tři granáty vhozené na správná místa tam dole v přízemí. Expandující plyn by pokryl dost prostoru na to, abych dokázal uniknout.

Jeden granát je k ničemu.

Optimistická část mé mysli se znovu pokouší o jiný pohled na věc. Třeba dokážu uhájít schodiště. Třeba se hmyz nechá strhnout k bezhlavému útoku. Třeba...

Hovadiny.

Strašlivé hovadiny.

Hmyz se nenechá k ničemu strhnout. Tohle naplánovali s matematickou přesností. Předstírali útok. Předstírali strach před mým granátem. Nechali mě vejít do hlubin posledního patra a pak znovu zaútočili. Ne proto, aby mě dostali. Proto, abych použil svůj granát. Proto, abych svůj granát *spotřeboval*. Nejspíš v místě s nejmenším prouděním vzduchu. Pesticid se nejlíp šíří ve větru. V bezvětří naopak relativně rychle klesá k zemi a zasahuje podstatně menší plochu.

V lidské řeči se tomu říká minimalizace ztrát.
Švábi se nejspíš žádnými slovy nezatežují.

*

Zvuk se začal blížit.

Moje nohy samovolně vystoupily o dva schody výš.

Ne že bych jim věnoval pozornost.

Veškerá se upínala k jiné části mého těla.

K mozku.

K té části mozku, která se před pár okamžiky pořád dokola
vracela ke zvuku deště.

Ted' tam bylo něco jiného.

Slova.

Dvě slova.

Minimalizace. Ztrát.

*

To, co mi na zlomek okamžiku vyvstalo před očima, se nedalo nazvat plánem. Byla to jen představa. Záblesk představy.

Záblesk něčeho, co by mohlo vyjít.

Nohy se mi rozběhly dřív, než se zbývající část mé mysli stačila té představy leknout.

*

Baterka mi vyklouzla z prstů. Světelný kužel polaskal nabobtnalou omítkou a pak se stočil někam za má záda.

Na zdi vyvstal můj zběsile uhánějící stín.

Myslím, že jsem ječel.

A myslím, že takovým tónem, až to na chvíli vyděsilo i šváby.

*

Vletěl jsem mezi ně. Pod podrážkami mi zemřela nepatrná část nepatrného předvoje. Noha mi podklouzla. Srdce vynechalo dva údery. Ruka, v níž jsem nedržel granát, vyrazila rychlostí útočící kobry a sevřela zábradlí.

Zbylé schody do mezipatra jsem napůl seběhl, napůl se z nich zřítíl. Před očima mi vyvstal odporný obraz.

Odpočívadlo prvního patra tonulo ve tmě a broucích.

Nezastavil bych se, ani kdyby tam roztahovala pařáty sama smrt.

Z rozdupaných švábů stříkaly tmavě žluté vnitřnosti. Ve tmě panující na schodišti to vypadalo, jako když po sobě ansábl černého divadla cáká z malých tubiček temperovou žlutí.

Tma přede mnou se vzdmula.

Odrazil jsem se od hrany dalšího schodu dřív, než mi mohla noha zase podjet.

*

Dopadl jsem snožmo do hmyzu.

Ohavná žluť mi cákla na plexisklo.

Granát jsem nepustil.

Jak se mi podařilo udržet rovnováhu, doted' nechápu.

Mezi podlahou a mými podrážkami na chvíli existovali jen rozdrcení brouci a nulové tření.

Setrvačnost mě vrhla proti zábradlí.

Bolest mě zbavila schopnosti křičet i dýchat.

Svět se změnil v mix agonie, tmy, deště a hmyzího chřestění.

Schody vedoucí do přízemí se zachvěly a ztratily tvar.

Hmyzí vlna vyrazila vzhůru. Tentokrát proto, aby mě definitivně dostala.

Odrasil jsem se od zábradlí a nohy mi znovu podjely.

Nadechnout jsem se pořád ještě nedokázal.

Vrhnout se ve směru dávno mrtvého eskalátoru ano.

*

Prostor přede mnou byl kompaktní směsicí tmy a vražedného nebezpečí.

A ticha.

Cvakající, chřestící, cupitající vlna hmyzu mi byla v patách, ale přede mnou nebyl jediný brouk. Schopnost myslet je občas kontraproduktivní – kolektivní vědomí švábů nečekalo, že se odvážím do koridoru tvořeného jen tmou a vražedně ostrými zuby polorozpadlých segmentových schodů eskalátoru.

Ne že by se tím šokem nechali zpomalit.

*

Deset schodů?

Některé jsem možná úplně minul.

Patnáct?

Polovina schodiště?

Snad.

Švábi ženoucí se po spodní straně eskalátoru nade mnou byli mnohem rychlejší. Hmyz mi začal dopadat na temeno a na ramena.

Zvedl jsem granát.

Do kloubu palce se mi něco zakouslo.

Dvacet.

Vyjde to!

Noha se mi probořila jen vteřinu poté, co jsem tomu doopravdy uvěřil.

*

Trosky schodu projely nohavicí švábbordelu lehce jako rezavý nůž ztuhlým máslem. Neviděl jsem to. Jenom slyšel. Znělo to, jako když se zatahuje zip na plastovém pytli na mrtvoly.

Setrvačnost mě vrhla kupředu.

Kov se mi zakousl do masa. Krev mi vystříkla na holou kůži. Bolest přišla až pak. Ve srovnání s důsledky samotného zranění nebyla vůbec důležitá.

Křik jako by patřil někomu jinému.

Hmátl jsem po zábradlí.

Noha se mi probořila o další kousek.

Kov se mi zakousl hlouběji do holeně.

Moje prsty sevřely zpuchřelou gumu.

Na okamžik – na kratičký, pomíjivý okamžik vyplněný zábleskem šílené naděje – jsem uvěřil, že svůj pád vyrovnám. Že se zastavím, vyrvu nohu z pasti a stačím se rozběhnout dřív, než mě švábi dostihnou.

Po volné noze mi začalo stoupat něco jako oživlý beton.

A pryžové zábradlí se mi v tu chvíli rozpadlo pod rukou.

*

Vymrštil jsem ruce do černočerného prázdna.

Bolest v holeni překonala samu sebe. Řvát s poleptaným hrtanem bolelo tisíckrát míň.

Přílív švábů mě sevřel kolem pasu.

A rezavé vězení polorozpadlého schodu už naši společnou váhu nedokázalo udržet.

Moje noha se osvobodila v dešti krve, brouků a úlomků kovu prokvetlých rzí.

*

Vykopl jsem šváby pokrytou nohou v zuřivé snaze zastavit pád.

Levá ruka musela minout zbytky zábradlí o pouhé milimetry.

Došlápl jsem do prázdna.

A pak už jsem jen padal.

*

Docela malou chvíli.

*

Praštil jsem sebou o zubaté trosky schodů.

Zvuk pukajících švábů jsem slyšel i přes ozvěnu vlastního křiku.

Do žeber, hrudi a břicha se mi zaryly stovky kovových zubů.

Nebýt většina z nich rozežraná a otupená rzí, na místě bych vykřvácel.

Já to snad nakonec ještě přežiju, stačil jsem si pomyslet.

Pak se moje pravé zápěstí setkala s hranou schodu.

A granát mi vyklouzl z dlaně.

*

„Néééé!“ zaječel jsem a v mém hlase bylo stokrát víc bolesti, než když se mi ocel zakousla do holeně.

Oválná nádoba se s tlumeným *plonk* odrazila od schodiště.

Kalhoty švábbordelu mi přilnuly k tělu.

Vykopl jsem dřív, než mi došlo, co vůbec dělám.

Plonk, plonk.

Moje chodidlo se setkalo s hranou schodu a to kopnutí mi udělilo rychlost.

Rozjel jsem se po břiše do přízemí jako po nejodpornějším struhadle světa.

*

Zvuk, se kterým jsem se smykem zastavil na hladkém úseku podlahy prvního patra, byl směsí šustění švábbordelu, čvachtání krve a měkkého cvakání odpadávajících švábů.

Scenérie před mýma očima byla vykreslena v šedivých barvách pozdního soumraku.

Ten pohled nezapomenu do konce života.

Švábi.

Švábi všude kolem.

Tisíce a miliony švábů napodobujících vzedmuté moře. Zmrzlá vlna jejich těl tvoří nedokonalý kruh o poloměru deseti metrů.

Ve středu toho kruhu jsem já.

Nebo spíš...

Můj granát.

*

Vrhl jsem se po břicho vpřed a zvuk, který mi přitom unikl z úst, neměl s lidskou bytostí nic společného. S podobným zaúpěním se vrhá k smrti vyhládlý mrchožrout po shnilé flákotě.

Dva metry.

Minimalizace ztrát.

Nevím, které sousloví mi v hlavě pulsovalo výrazněji.

Řítil jsem se po břicho kupředu.

Švábím vědomím začalo pronikat pochopení.

Metr a půl.

Hmyz se zachvěl.

Třeba to ještě vyjde.

Musí to vyjít.

Metr.

Zatím jde všechno podle plánu. Ten krvavý držkopád nehraje roli. Dvakrát odhodit *neodjištěný* granát. Dvakrát se spolehnout na to, že švábi teď nebudou chtít zbytečně umírat. Dvakrát se znovu dostat do vyklizeného prostranství kolem odhozeného granátu. A pak už jen zaplnit zbylé metry pesticidem a strhnout všechny rychlostní rekordy.

Pár pitomých desítek centimetrů.

Vyjde to!

Zbytky prosklených výkladních skříní v dálce necelých dvaceti metrů se chmurně zaleskly.

Hmátl jsem po granátu.

A švábí moře se vrhlo kupředu.

Nelidskou rychlostí.

*

Jak se přese mě hmyz přelil, dotkly se moje prsty odřeného povrchu granátu.

A odstrčily ho definitivně mimo můj dosah.

*

Byl ten křik můj, nebo to jen triumfovalo zubaté šílenství v mé hlavě?

Nevím.

Desítky kilogramů hmyzu mě přitiskly k zemi. Přestal jsem vidět. Švábordel se mi na těle začal hemžit, jak se do něj pustily tisíce kusadel. Nataženou rukou jsem chňapal po tušeném granátu, ale v dlani jsem drtil jenom šváby.

Hmyz si prokousal první díry.

Na holé kůži jsem ucítil první šestice nohou a první kusadla.

Začal jsem vrískat.

Mým vlastním uším to znělo jako smích.

*

Pach vlastní krve jsem uvnitř švábordelu cítil i sliznicemi popálenými pesticidem.

Pach vlastní krve a hmyzích těl.

Můj křik přešel v chrčení. Po vnitřku průzoru mi stékal sliny. Chrčení zaniklo ve všepohlcujícím zvuku švábích kusadel.

Schopnost souvislého uvažování se v tom zvuku rozpustila. Začal jsem sebou mlátit o podlahu jako kus masa, jímž prochází vysoké napětí. Moje vůle s tím neměla vůbec nic společného. Moje vůle se vypařila stejně jako zdravý rozum. To se mi jen svaly začaly samovolně smršťovat odporem.

Na hladině mých slin se zrodilo vlnobití.
Ty víry se začaly dělat hned potom.

*

Hýkavý, chrčivý smích mi trhal ušní bubínky.
Tělo mi ztěžklo natolik, že už jsem se nedokázal pohnout.
Hladina slin se uklidnila.
Zornicemi rozšířenými smrtelnou hrůzou jsem i v absolutní tmě dokázal rozeznávat šváby ohlodávající plexisklo.
Jeden vír. Druhý. A třetí.
Švábi se prokousali plexisklem a sliny začaly odtékat.
Odtud ty víry. Jednoho brouka to roztočilo a spláchlo.
Ty zbývající ne.
Tykadla mě polechtala na špičce nosu a můj křik překonal další úrovně nesnesitelnosti.
Černé zubaté šílenství bez očí vylo smíchy spolu se mnou.
Pak mi první z švábů vklouzl do ječících úst.

*

A taková věc má dar postrčit zdravý rozum definitivně přes hranu.

*

Občas dokonce na správnou stranu.

*

Plop...

...udělalo šílenství a zmizelo.

Najednou jsem nekřičel.

Najednou jsem měl v hlavě jen ledový chlad.

Moje zuby scvakly a přepůlily vlezlého brouka.

Začal jsem se rvát. Teď bez výhody síly, kterou dá člověku panická hrůza, ale zato s vidinou cíle. Obě ruce jsem měl až do téhle chvíle natažené kupředu, prsty křečovitě roztažené odporem. Když jsem sevřel levačku v pěst, začali mi švábi cupovat rukavici. Pod nehet se mi zakousla kusadla.

Na bolest jsem kašlal.

Ve vlasech se mi začalo něco hemžit.

Na to jsem kašlal taky.

Svaly v rameni mi praskaly. Hýbat paží, ohýbat ji v lokti, posouvat ji skrz metrák hmyzu bylo jako pokoušet se plavat v téměř tuhém betonu.

Po čele mi seběhl brouk.

Tykadlo mě bodlo do oka.

Nevím, co mi dalo sílu nadzvednout hlavu, ale nějak jsem to dokázal.

Praštit obličejovým štítem do hemžení pode mnou nebyl zrovna nejšťastnější nápad.

Prokousanými dírami v plexiskle mi do obličeje vystříkl půllitr rozdrcených švábů.

*

Kousek.

Ještě malý kousek.

Moje prsty před chvílí narazily na plast švábbordelu v okolí mých žeber. Teď se do něj zarývají jako nohy tlustého pavouka. Ruka postupuje kupředu. Níž a níž směrem k mému pasu.

Švábi mě přitom požívají zaživa.

Ještě maličký kousek.

Tykadla v nose nepředstavitelně lechtají. Je to, jako by mi někdo vrážel do mozku tupý hřebík.

Prsty narážejí na něco jiného než na moje žebra.

Na moji spásu.

*

Sevřel jsem pažbu rugeru. Mezi dlaní a oleštěným dřevem mi umřel další hmyz.

Začal jsem se rvát s tíživou masou stokrát usilovněji než před chvílí.

Pořád to bylo jako hýbat se ve ztuhlém betonu.

Bolest v nose mi rozostřovala vědomí.

Pokusil jsem se švába vydechnout, zatímco mi jeho kolegové cupovali kůži na zádech.

Do poleptaného povrchu sliznice se mi zaryly štětinaté nohy.

Kusadla jako by se mi zahryzla přímo do mozku.

Hlava mi explodovala agonií.

Mé tělo sebou strašlivě trhlo.

Vyrazil jsem ze sebe dlouhý, táhlý výkřik.

A ruka svírající pažbu zbraně se křečovitě sevřela.

Včetně ukazováku.

*

Před očima mám černá kola.

V ústech chuť zvratků.

Za těmi černými koly je šedo.

Mezi koly a šedí je žluto.

A za tím vším jsou brouci.
Bolest je jen stínem předchozí agonie.
Tělo mám lehké jako peříčko.
Můj mozek nemá ani nejmenší šanci zpracovat cokoliv
z dalších a dalších vjemů, které se na mě hrnou.
Nechápu nic.
To ohnivé šlehnutí pálící mě na žebrech si přesto uvědomuju.
To, že se hmyz kolem mě pořád ještě rozestupuje, taky.

*

Je o šest vteřin později.

Na rtech mi bublají zvratky a smích.
Z hlavně revolveru se pořád ještě kouří.
Po zádech mi stéká vlastní krev a z celého těla mi opadávají švábi s nábožně sevřenýma nožičkami.
Drápu se na nohy. Zároveň se snažím nezalknout tím smíchem, zvratky a vlastními slovy.
„Viděli... viděli jste?“ oslovuju šváby. „Viděli jste?“
Mávám revolverem. Hlaveň opisuje kruh. Druhou ruku si tisknu na žebra. Krve je strašlivě málo. Před očima se mi míhá představa dlouhé zarudlé spáleniny a jinak ničeho.
Na odhmyzenou podlahu dopadá hustý chuchvalec hlenu.
„Jak vám to připadalo? Jako deus ex machina? Zásah shůry? Pomoc od zkurvenýho boha?“

Na chvíli nemůžu pro samé chechtání pokračovat.

„Hovno! Hovno! Úplný hovno!“

Hmyz obezřetně ustupuje. Víím, že nemají strach z mého šermování zbraní, vidím klesající obláčky pesticidových par, ale stejně jim to v mých očích dodává zdání bytostí, které mi rozumějí.

„Vypadá to tak, co? Jako by tam někdo byl! Zkurvenej milosrdnej bůh! Bůůůh! Bůůůůůh! Bůůů! *Hovno!*“

Nával slabosti mě sráží zpátky na kolena. Kruhovou hradbou švábů probíhá vzrušení. Vypadá to jako miniaturní mexická vlna. Opírám se dlaní o podlahu a tisknu si hlaveň zbraně ke spánku.

„Hovno, vy zkurvenci. Žádněj není! Chtěl jsem se střelit. Do hlavy. Nebo do pajšlu. Kamkoliv. Aby to bylo bez bolesti. Jasný? I kulka ve střevěch by byla rychlejší než se nechat sežrat od vás!“

Dávení a kašel.

„Kurvy! Kurvy zkurvený! Vůbec mi nerozumíte, co? Seru vám na to! Místo toho jsem trefil ten zamrdanej granát! Naslepo! Od pasu! Granát, o kterým jsem ani nevěděl, kde je! Kulka mi musela prolítnout těsně kolem žeber. Potom pod ramenem. A pak kolem *hlavy*. A mám od ní jenom zkurvenou zasranou spáleninu. Viděli jste někdy dokonalejší zkurvenej božskej zásah?“

Švábi mě pozorují svýma odpornýma očkama.

Oplácím jim ten pohled a v mých očích je víc smrti než v jejich.

„HOVNO! Náhoda! Zkurvená zasraná náhoda! Žádněj bůh! Náhoda! Tenhle svět je jich plnej! Zkurvenejch náhod na hovno! To svinstvo za chvíli vprchá. Potom se na mě zase vrhnete. Předtím si vystřelím mozek. K čemu mi ten zázrak byl?“

Švábi mlčí.

„K hovnu! K úplnému hovnu, hoši. Chcípnu a nic s tím neudělám. Akorát si budu muset sám vystřelit mozek dřív, než se ke mně dostanete. Slíbil jsem Míše, že to nikdy neudělám, víte? A teď mi nic jinýho nezbyde. Protože mě k tomu ten zkurvenej svět donutil.“

Tisknu si hlaveň ke spánku a v očích mě pálí slzy.

„Chtěl jsem vám to jenom říct. Jste furt chytřejší. Jednou dojde i na vás. Začnou se vám stávat stejně hnusný náhody, jaký se stávaly nám.“

Pesticid klesá.

„Vím, že mi nerozumíte...“

Natahuju kohoutek.

„Ale víte co?“

Ozývá se cvaknutí zapadnuvšího kohoutu. Nerezová ocel mi ho přenáší přes spánkovou kost přímo do mozku.

„Já vám to *přeju*.“

*

Tisknu spoušť.

*

Skoro.

*

Synchronicita.

Jako čtrnáctiletý kluk jsem v synchronicitu věřil.

Jak se spoušť pohnula ke smrtícímu bodu své dráhy, jak se mi v kapse rozvibroval počítač a jak se do švábí masy vlil život, uvěřil jsem v ni znovu.

Protože to vše se stalo v jediném okamžiku a švábí...

...se dali na ústup.

*

Díval jsem se, jak mizí.

Valili se přes střeby skla, hrnuli se po zdech do bezpečí, mizeli dírami v podlaze kamsi do netušeného podzemí obchodního domu. Nejdřív jako tsunami, pak jako několik řek, potom už jen v podobě potůčků.

Pozoroval jsem to se spouští z devíti desetin stisknutou.

Pak zmizel poslední šváb.

Veškerá síla ze mě vyprchala.

Sesul jsem se na kolena a revolver mi vypadl z ruky.

*

Je o něco později.

V ústech cítím chuť dešťové vody. Zdevastovaný šváb-bordel na mně visí. Ošklivě pořezanou holeň jsem si stáhl provizorním obvazem. Je mi strašlivě slabě a mám dojem, že trpím nedostatkem krve. Pravděpodobně jsem v šoku. V uplynulých minutách jsem si vymýval pesticid z otevřených ran. Úsporné, účelné pohyby. Pocit, jako bych si do řezných ran vtíral kyselinu. Chladný beton pod zadkem. Černá kola na pozadí černé noci. Tlukot dešťových kapek do nechráněného temene. Pálení dešťové vody v očích. Cáry kůže, kterou mi bude muset Míša nejspíš přišít.

Ten poslední vjem už byl na mě moc.

Zhroutil jsem se do embryonální polohy a rozplakal se jako dítě.

*

Je ještě o něco později.

Už nepláču.

Uvnitř už jsem mrtvý.

Děšť neustává.

Navenek pořád ještě žiju.

Děšť mi stéká po brýlích.

Pamatuju si, jak Pavel křičel.

Nikdy jsme se nedozvěděli, co přesně mu to udělalo – kamera ukazovala jen zrnící tmu – ale ten křik trval hodiny. Vysoko položený, neměnný a neumlčitelný. Tak nám to aspoň tenkrát připadalo. Pavel křičel a křičel a křičel, jako by někdo – nebo něco – vyrval z jeho těla hlasivky, propletl je se všemi jeho nervy a pak na něj dlouhé hodiny hrál jako na živou, škusající se harfu přímo před pancéřovanými vraty našeho bunkru. Pamatuju si, jak jsme jeden druhého ujišťovali – s očima přes polovinu obličeje, s tvářemi skoro zelenými a zalitými potem – že se nám to jenom zdá. Že nikdo nemůže řvát tak dlouho, že taková bolest, jakou jsme slyšeli v tom křiku, by musela zabít každého normálního člověka během několika minut. Natož pak hubeného, obrýleného Pavla.

Budu taky křičet?

Dozvíím se vůbec, co to vlastně žije v temnotách? Co je zač ta síla, schopná vyděsit i kolektivní vědomí švábů? Pohlédnu té hrůze do tváře, nebo mi jen z čirého sadismu vyloupne oči z důlků dřív, než si se mnou začne hrát doopravdy?

Nevím.

A je mi to jedno.

Cítím, že hrůza někde uvnitř mě stále ještě je, ale v tomhle okamžiku ji vnímat nedokážu. Pro dnešní den toho mám za sebou moc na to, abych se ještě mohl něčeho bát.

A další dny už nepřijdou.

Z tohohle náměstí je to k našemu bunkru slabá čtvrt hodinka – pokud jde člověk pomalým, vycházkovým krokem. A pokud je den. Po západu slunce je takovéhle uvažování úplně scestné. Jsem si jistý, že bych stihl doběhnout domů. Jsem si dokonce jistý, že bych tam stihl i normálně dojít – dokulhat – a vůbec nic by se mi nestalo. Jen z dálky by mě pozorovalo to cosi. To, čeho se bojí i švábi. Pozorovalo by mě to, páslo by se to na mém strachu, vyčkávalo by to, živilo by se mou nadějí. A přesně v okamžiku, kdy bych sevřel masivní kolo ovládající mechanismus našich vrat, by mě to zlehka pohladilo po zpocených vlasech.

Nestojím o nic takového. Pět let jsem se skrýval, pět let jsem přežíval v podmínkách, které jsem si před tím nedokázal ani představit. Hladověl jsem, mrznul jsem, měl jsem strach, přicházel jsem o všechno, co mi dřív bylo drahé. Změnilo mě to. S tím člověkem, kterým jsem býval předtím, mám společného jen málo. Kdybych se dneska nenechal zmást těmi stopami v rozmočené půdě, kdybych se ve snaze nebýt spatřen, zaslechnut nebo ucitěn nezdržel tolik, že mě zastihla noc, nejspíš bych tak dokázal žít další roky. Jako krysa, jako houževnatý biologický stroj. Vedl bych dál život, jaký by lidé předtím nazvali spíš noční můrou. Ale *tohle* absolvovat nehodlám. Ne po dnešním večeru. Noc znamená smrt a žádný útěk, žádná bláznivá naděje, žádné modlitby nebo cokoliv jiného na tom nic nezmění. Temnota přijde a vezme si můj život.

To udělat může.

Ale naději mi nevezme.

Žádnou už nemám.

*

Nikdy jsme nepřišli na to, proč už éter není schopen přenášet mluvené slovo natolik čistě, aby mu bylo rozumět. Taky jsme nikdy nezjistili, jak ještě může fungovat mobilní síť, ale faktem zůstává, že prostě funguje. Občas.

Sedím na jednom z betonových květináčů, kterými je náměstí roubeno, studený okraj mě tlačí do zadku, déšť mi stéká po brýlích a moje pálicí prsty vyťukávají poslední esemeskové rozloučení s Tomášem a Míšou. Jsem v podstatě rád, že do přístroje nemá smysl mluvit. Nechci slyšet Míšin hlas. Nechci z něj slyšet tu bolest. Je to asi dost sobecké, ale já byl vždycky takový. Sobec, kterému šlo psaní líp než mluvení.

Na své poslední sbohem jsem celých sto šedesát znaků ani nepotřeboval.

*

Obrazovka přístroje potemněla.

Díval jsem se, jak se po displeji rozstříkují těžké, studené kapky. Dešťová voda mi stékala přes prsty a já si vzpomněl, jak jsem jednou, strašně dávno, seděl v lékařské ordinaci. Měl jsem strach. Hrozný strach. Z doktora, z vyšetření... nejspíš úplně zbytečně, ale mohlo mi tehdy být snad šest nebo sedm. Seděl jsem s rukama sevřenýma v pěst a zíral na hloupý obrázek na zdi. Vzpomínám si, jak mi hlavou zoufale letělo, že ještě nemůžu jít dovnitř, když jsem si ten obrázek pořádně neprohlédl. K tomu přece ty obrázky jsou, aby si je lidi v čekárně mohli prohlídnout. Přece...

Setřásl jsem vodu z displeje a vzpomínka vybledla jako

obraz na staříčké televizi, když se vypne proud. Hrůza prý dokáže z člověka udělat malé dítě. Mohl bych tady sedět a říkat si, že nemůžu umřít dřív, než uvidím všechny kapky. A bylo by to stejně k ničemu jako před více než třiceti lety. Smrt nebo bolest se nezajímá o obrázky a kapky. Přijde, když chce ona.

Tedy...

Pokud jí to člověk dovolí.

*

V okamžiku, kdy jsem si znovu přiložil hlaveň revolveru ke spánku, jsem si dovolil poslední pochmurný úsměv.

„Už to nestihneš, vid’?“ řekl jsem tiše. Můj hlas zazněl na otevřeném prostranství hrozně nezvykle – nevzpomínám si už, kdy kdokoliv z nás venku naposledy promluvil – ale jedinou odpovědí mi bylo neměnné hučení deště. Mé bleskurychlé vytažení zbraně muselo to vražedné zlo halící se do nedostatku světla zaskočit.

Natáhl jsem kohout a hlaveň mi znovu přenesla zvuk mechanického klapnutí přímo do mozku.

Usmál jsem se šířeji a pod dojmem toho úsměvu jako by se i déšť ztišil.

Takhle to alespoň bude bez bolesti.

Kolikrát si tohle ještě pomyslím?

Stiskl jsem spoušť na doraz.

*

Ne.

Nechci vědět, jak nekonečně malý okamžik mě dělil od smrti. Stačí mi vědomí, že můj palec ten kohout v posledním okamžiku dokázal zastavit.

Ta myšlenka musela být rychlejší než světlo a moje reakce taky, ale v poslední chvíli mi to došlo. To zadržetí dechu, ten náhle tichý déšť, to byla chyba. Nebýt toho, nikdy by mě nenapadlo, že přesně tohle ta bestie chce.

„To bylo chytré,“ řekl jsem zase tiše. „Tohle by jim ublížilo mnohem víc. Našli by mě ležet jen pár kroků od vchodu, vid’? A nikdy by nezjistili, že to byla tvoje práce. Vypadalo by to, že jsem už prostě nemohl dál. Že jsem porušil slib, který jsme si kdysi všichni dali.“

Úsměv mi zmizel z tváře.

„Kdepak, ty svině. Jestli mě chceš, tak si pro mě pojď. Protože tohle budeš muset udělat sama.“

A vzdorně jsem si založil ruce na hrudi.

*

O hodinu později jsem byl promrzlý jako preclík a hráz bohorovné vyrovnanosti s osudem utrpěla příšerné trhliny.

Být tahle situace v jedné z knížek, které jsem předtím psával, dopadl by mi na rameno jakýsi temný, ledový, nepopsatelně obludný spár jen pár chvil poté, co jsem odhalil její intriku. Následovalo by odvezení k našemu bunkru, agonie, jekot a pak – snad – konečně milosrdná smrt. S tím jsem se už jakž takž smířil.

Jenže tohle čekání je něco úplně jiného.

Nejde o to, že mám poslední půlhodinu soustavný nesnesitelný pocit, jako by se mě ten spár měl dotknout... TEĎ! Nejde o to, že mi pod dojmem tohohle pocitu právě oko cuká šílenou rychlostí, jak se snaží zavřít v očekávání leknutí. Jde o to, že ve mně nepřítomnost stvůry probouzí přesně tu naději, kterou jsem se rozhodl jí nedat.

„Tak už kurva pojď, ty čubko zkurvená!“

Ne. Tohle už tak tiše neříkám.

*

Jdu zpátky.

Překračuju skleněné střeby a vítá mě pach pesticidu. Přízemí obchodního domu je plné stínů, mrtvých brouků a odporných vzpomínek.

Hlavně těch stínů.

Nořím se hlouběji.

Stoupám po schodech.

Tma je mnohem hustší než když jsem tudy prchal před šváby. V pořezané noze mi ošklivě tepe. Pod podrážkou mi něco ujíždí a z kotníku mi vystřeluje zášleh bolesti. Tápu mezi troskami jako slepec. Ruce mám natažené před sebe. Postupuju krok za krokem a tma s každým okamžikem houstne.

Za krkem cítím dech čehosi nelidského.

V dálce září moje ztracená baterka.

Stíny jsou možná horší než neprostupná tma.

Vzadu na krku mi vstávají chlupy.

Už jen maličký kousek a ta mrcha to nevydrží. Ať už je čím je, má v sobě cosi zvířecího. Kočičí krutost, instinkty predátora. Potácím se tu bezbranný a slepý. Pach mého adrenalinu pro ni musí být neodolatelný. Tam venku se dokázala držet na uzdě. Dokázala plánovat, myslet a užívat si mé bezmoci. Tady už to nevydrží. Ve vzduchu se pořád ještě vznáší smrad mého strachu a v temnotě se téměř zhmotňují odporné imprinty mých vzpomínek.

Nemůže to vydržet.

Ne dlouho.

Ne víc než pár vteřin.

*

Je o dvacet tři minuty později.

Ta čubka má mnohem pevnější nervy než já.

Seru na to.

Jdu domů.

*

Je to zvláštní, ale puch spáleniny nedokázaly ze vzduchu zahnat ani dlouhé roky neustávajícího deště. Tedy myslím. Když jsem se tudy plížil dneska odpoledne, smrdělo to tu jako vždycky. Teď, po pesticidovém výplachu dutin, bych nic necítil, ani kdyby mi někdo přímo před nosem rozpitval skunka. Kdyby tedy ještě nějakí skunci byli.

Kulhat domů temnou nocí v sobě má cosi nového, očištěného. Jistě, před *tím* jsem tudy chodíval často. Ale to jsem neměl ani ponětí o tom, co přijde. Nevěděl jsem, co je to tma, co je to strach, netušil jsem, jaký zvrat vezme začátek jedenadvacátého století. Vykračovat si jako dřív nepředstavitelně temnou Ostravou, nevyhýbat se loužím, nesnažit se dýchat neslyšně, nerozhlížet se na všechny strany a necítit to permanentní hryzáni strachu... proč jsem to vlastně neudělal už dávno? Proč jsme to všichni neudělali hned na začátku? Copak jsme věřili, že se tohle všechno jednou přestane zhoršovat? Že přijde změna k lepšímu? Že noční stvůry znovu přestanou existovat, že brouci budou jenom brouci, že zase bude bezpečné koukat do zrcadel?

Lidi jsou v podstatě hrozně směšná stvoření.

A já, ubírající se zcela nelogicky zpátky k našemu bunkru, si připadám jako ten nejsměšnější z nich.

*

Tam někde za mraky musí být měsíc v úplňku. A nebo má možná naše speciálně namíchaná náplň do granátů blahodárné účinky na lidský zrak. Buď jak buď, než jsem došel k parkovišti před budovou Technoprojektu, zvykly si moje oči na tmu natolik, že jsem začal být schopen vyhýbat se většině kaluží.

Je zvláštní, čeho si člověk dokáže všimat, jen aby nemusel myslet na vlastní smrt.

Ohořelá budova se proti antracitově černému nebi tyčila jako němá výčitka, k nečitelnosti opršelá cedule nad vchodem mě přivítala jako stará známá a zbývající čas mého života se začal počítat na minuty.

*

Na tmu tady dole už moje oči prostě nestačily. Vylovil jsem znovu baterku a pustil se starou známou chodbou k vchodu do bunkru. Místo ochromující hrůzy, kterou jsem měl správně cítit, jsem cítil vztek. Ta mrcha nakonec vyhrála. Donutila mě dojít až sem, před dveře našeho domova. Tam, kde můj agonický jekot ublíží mým posledním dvěma kamarádům.

Kdybych řekl, že tahle bezmoc není fér, byl bych akorát pro smích.

Kdy naposledy bylo něco fér?

*

„No tak jo, jsem tady,“ řekl jsem tak tiše, aby mě uvnitř

náhodou nezaslechli. „Držím to zkurvené kolo. K ničemu dalšímu už mě nedonutíš. Tak to konečně skončí.“

Ticho zbavené všudypřítomného hukotu deště mi bylo jedinou odpovědí.

Nejdřív.

*

Uvidím ji.

To bylo první, co mě napadlo, když se temné stíny mimo dosah světla baterky začaly pohybovat. Konečně se dozvím, co se skrývá pod pláštěm živoucí tmy.

Ten zvuk se ozval až pak. Jak se stíny začaly spojovat do nepravděpodobných tvarů, jak moje baterka začala poblíkávat, jak pach podzemí přerazilo něco jakoby důvěrně známého, bylo ticho nahrazeno jakýmsi šeptavým bzučením. Stál jsem před ocelovými vraty, pot mi vytékal zpod dlaně svírající mohutné kolo a já se díval a poslouchal. Jsou v tom zvuku nějaká slova, nebo se mi to jenom zdá? Jsou ty stíny samotnou stvůrou, nebo tenhle svět prostě musí alespoň zahalit to, co v něm nemůže existovat? Zvedá se ze země lidská postava, nebo můj mozek dává známé tvary tomu, co by jinak nedokázal pojmout?

Hrůza je zvláštní věc.

Jak se stíny začaly hýbat rychleji a rychleji, jak se tvary staly konkrétnějšími a jak bzučení přešlo v tichý, vábívý šepot, zjistil jsem, že moje mysl doslova plave na moři strachu. Najednou jsem hrozně chtěl otočit kolem, zoufale jsem zatoužil přitisknout ruku na čtečku papilárních linií... možnost, že se mi přece jen na poslední chvíli podaří uskočit do světla, tepla a bezpečí, byla najednou stejně lákavá jako nereálná.

Jenže já nemohl.

Cosí mi přilepilo nohy k podlaze, cosí mi zmrazilo tělo stejně, jako kdyby voda a napůl smytý jed vytvořily tenký, ale nerozbitný kompozit pokrývající celé mé tělo.

Stál jsem s jednou rukou na kole, v ústech chuť vlastní smrti a nedokázal jsem odtrhnout oči od toho, co se přede mnou rodilo. Světlo blikalo a tichý, vábivý hlas promlouval přesně v rytmu toho blikání. Nebo to bylo naopak?

„Ekchž kemeh anio tene. Kenio tahde kei kaleme toi. Eiin.“

Teď už to byla jednoznačně postava. O hlavu vyšší než já, s cáry temnoty vířící kolem kotníků, s celým tělem tvořeným napůl stíny a napůl mou představivostí. To nečekaně tiché a uklidňující šeptání jako by vycházelo z každé částičky její existence.

„Kenio. Ekchž eiin astelestei.“

Jakoby ze vzdálenosti světelných let jsem cítil, jak mi z úst uniká chrčení a viděl jsem, jak se ruka s baterkou pomalu, pomaličku zvedá. Nevím proč. Snad moje podvědomí chtělo pohlédnout hrůze do tváře a dodat tak mé mysli tu finální dávku děsu, která ji odešle do milosrdného bezvědomí...

Sliny mi kanuly po bradě, svěrače povolily a blikající světlo sklouzlo z hrudi té bytosti na její krk.

Tvor stál metr přede mnou a tak něžně jako on se mnou nikdy nemluvila ani vlastní matka.

„Eiin! Keni mastei nede kaleme!“

Světlo dopadlo na bledou a zcela lidskou tvář.

Má mysl explodovala nelidským křikem.

KAPITOLA 2.

O mnoho nocí později

Tenhle obličej už jsem někde viděl...

Určitě ano...

Hnědé vlasy, rovný nosík, velké hnědé oči, elegantní křivka obočí, rty stisknuté do starostlivé linky.

Znám tu ženu.

Určitě ano.

Vídal jsem ji v posledních letech každý den, mluvili jsme spolu, občas jsme se smáli vtipům toho druhého, spali jsme spolu na jedné matraci, milovali se, jako by to byla ta poslední věc, která nás ještě spojuje se životem...

Jak to, že si vůbec nemůžu vzpomenout na její jméno?

Proč vůbec nerozumím tomu, co mi říká, zatímco mi její ruce pokládají na čelo něco příjemně studeného?

A proč se žárovka zavěšená na tlustém kabelu visícím z plísní pokrytého stropu tak divně houpe? Sem a tam a dokolečka a zase zpátky?

Aha. To nedělá ta žárovka. Je to vlastně celý ten betonový pokoj. A Mistule s ním.

Aha!
Mistule!
Tak se jmenuje!

*

Mistule samozřejmě nebylo její pravé jméno, ale pod tímhle jménem jsem ji poznal. Na internetu, kde jinde. A jak jinak, před *tím*. Dodnes si nejsem jistý, jestli ji tehdy tak uchvátily jedna z mých knížek, nebo ji prostě zaujalo, že jsem na úspěšného autora tajemný jako hrad v Karpatech. Ať už to bylo jak chtělo – a mě nikdy nenapadlo, abych se zepřítal – stali se z nás přátelé. Nejdřív jsme se jen tak oťukávali, pak přešli na flirtování a potom... jsme zůstali přáteli, protože nás dělila celkem dálka. Ona z jižních Čech, já ze severu Moravy. Dálka... kdyby kdokoli z nás vůbec tušil, že dálka brzy získá nový a přitom prapůvodní význam, nejspíš bychom skočili do vlaku oba najednou, setkali se na nádraží uprostřed cesty a pomilovali se na peronu rovnou před zraky cestujících.

Ale lidi holt dělají chyby a většinou za ně dokonce ani nemůžou.

Bavili jsme se přes poštu jednoho internetového diskutáku, bavili jsme se přes ICQ a měli jsme dojem, že takhle to prostě zůstane napořád. To mají lidi taky zažité – myslet, že to, na co se můžou spolehnout dneska, tady bude stoprocentně i zítra.

Lidi holt nejenže dělají chyby, ale taky jsou většinou neuvěřitelně tupí.

*

„Nezlob, Jaffie, nebo ti naplácám!“

Pocit, jako bych se vznášel nad temným mrakem plným vzpomínek, jsem měl už delší dobu, ale teprve Míšina slova mě konečně přivedla k plnému vědomí.

Na to, abych odpověděl, nemám hlasivky ještě dostatečně zregenerované, takže jsem se aspoň pokusil o úsměv.

V Míšiných očích se v odpověď zaleskly slzy, pokoj se znovu zhoupl a lžice švábí polévky mi vklouzla do úst.

Zase jsem se začal vznášet.

*

A pak ještě mnohokrát.

KAPITOLA 3.

Hádka

„A já ti říkám, že meleš píčoviny!“ neudržel jsem se a bouchl pěstí do stolu. Omlácený hrnek nadskočil. Mistule taky.

„Přežil jsi to. Jo nebo ne?“

Nesnáším, když se Tomáš upne k jedné nepodstatné blbině a s vytrvalostí nedělního kazatele mi ji pořád a pořád a pořád předhazuje.

„Jo, přežil. A co má být?“

„Jenom to, že se třeba vůbec není čeho bát. To má být.“

„Aha. Fajn. To mi uteklo,“ založil jsem si ruce na hrudi.

„Tak jo, jsem kretén. Klidně běž a pokecej s tím. A vyříd' tomu, ať pozdravuje Pavla a ostatní.“

Tohle Tomovi na chvíli vzalo chuť do řeči. Ale opravdu jen na chvíli.

„Pavel to třeba něčím nasral. Víš, jaký v poslední době byl. A už je to stejně dávno. Já říkám, že bysme to měli zkusit. Zvlášť, pokud máš pravdu...“

Jestli něco nesnáším víc než opakování ad nausea, tak tohle. Ty *nevyřčené narážky*.

„Jak to kurva myslíš?“

Tomáš se na rozvrzané židli pohodlně opřel a zavrtal pohled svých modrých očí přímo do mého obličejce. Na to, že by se mi chystal odpovédět, vážně nevypadal.

„Na něco jsem se ptal,“ procedil jsem mezi sevřenými zuby a sevřel okraj plechového stolu.

„No tak, kluci, nehádejte se,“ nevybrala si Miša zrovna nejvhodnější chvíli.

„Já se nehádám,“ zatvářil se Tomáš jako andílek. „Já jenom říkám svůj názor.“

„A ten názor je, že jsem si to celý vymyslel, co?“ nevydržel jsem už sedět. Převržená židle zarachotila na vlhkém betonu a Mistule mi položila ruku na rameno. Setřásl jsem ji.

„Ne,“ zhoupl se můj bohorovně se tvářící kamarád na své židli. „Jenom říkám, že se ti to celé mohlo zdát. Hele,“ zvedl chlácholivě ruce jako v nějakém pitomém filmu. „Tři týdny jsi tu sebou házel na posteli a vyřvával blbosti. Uznej, že se ti to *mohlo* zdát.“

Na krátký, kratičkový okamžik jsem zatoužil po tom, vytrhnout revolver z pouzdra, vrazit Tomášovi hlaveň do obličejce a stisknout spoušť. Pak, jak mi Miša znovu položila ruku na rameno, mě to najednou přešlo. Sebral jsem ze země židli a zase se posadil. Náhle jsem cítil, jak na mě dosedá únava jako zadek tlusté matrony na záchodové prkýnko.

„Jo, uznávám,“ řekl jsem sotva slyšitelně. „Mohlo. Sice si jasně vybavuju, jak se ten zkurvenej jelen začal rozpadat, ale fajn. *Mohlo* se mi to zdát. O důvod míň riskovat tu kravinu s nocí.“

„Kravinu. Jasně, *kravinu*. Tvý oblíbený slovo, co? Všecko je *kravina*. Jít hledat další lidi je *kravina*. Zkusit najít zásoby

jinde je kravina. Cokoliv je kravina. Konečně máme šanci se někam dostat, konečně bysme nemuseli být večer zpátky v týhle díře, konečně bysme se mohli dostat mimo tohle zkurvený město, ale podle tebe je to *kravina*. Fajn. Beru na vědomí! *A seru ti na to!*“

„Tak a teď já, jo?“ ozvala se Míša dřív, než se mohla naše výměna názorů opravdu ošklivě zvrhnout. „Je fakt, že už nemáme skoro nic. Ale taky je fakt, že vycházet ven v noci je podle mě blbost.“

Tomáš stiskl zuby a podíval se stranou. To své: „Zase jsi na jeho straně“ tentokrát ani nemusel vyslovit.

„No tak se hned urážej, Tomáši,“ založila si Míša ruce v bok. „Já prostě jenom nechci, aby se komukoliv z nás něco stalo. Na to, abychom si to mohli dovolit, je nás už trochu málo, nemyslíš?“

„A až se švábi prokoušou stropem, tak nás bude ještě míň,“ atakoval stůl tentokrát Tomáš. Hrčku, který zařinčel na podlaze, si nikdo ani nevšiml. „Protože poslední dva spreje nám život fakt moc neprodloužej.“

„No tak se necháme sežrat tam tím. To bude o moc příjemnější,“ nevydržel jsem být potichu.

„A o tom celou tu dobu mluvím,“ zaječel Tomáš. „Tebe to NESEŽRALO!“

Dechová cvičení možná nejsou úplně k ničemu, ale když zhluboka dýcháte stejný, plísni a potem kamarádů čpící vzduch jako každý den, tak ano.

„Tak fajn!“ zařval jsem, až se ze stropu sneslo pár betonových drobků. „Jdi si ven třeba teď hned a nejlíp úplně nahej. Protože tebe to rozerve na malý kousky a já už fakt nestojím o to sundávat něčí boty ze stromů!“

A s těmi slovy jsem opustil „obývací pokoj“ – jako ve špatném divadelním představení.

„On to tak nemyslel, Jaffie,“ pohladila mě Míša po nahých zádech. „Prostě je toho na něj moc.“

„Jo,“ zavrčel jsem do zdi. „Kdežto pro nás dva je to procházka růžovou zahradou.“

„No to ne,“ polechtal mě dívčí dech na krku, „ale my dva aspoň po nocích relaxujeme.“

„Takže myslíš,“ otočil jsem se na druhý bok a vklouzl rukou pod deku, „že kdybysme jako Tomáše přizvali sem...“

„Ha ha ha,“ zaryl se mi palec s ožužlaným nehtem mezi lopatky. „Moc vtipný. Chtěla jsem jenom říct, že bysme se neměli hádat jak malý kluci a spíš zkusit najít kompromis.“

„Já na kompromisy kašlu,“ přešel jsem kloubem ukazováku po dívčině bříšku. „Vím, co jsem viděl. Švábi jsou zase o kousek chytřejší a to znamená, že jsme v hajzlu – odpusť mi mou francouzštinu. Takže jestli ti to nevádí, rád bych si ve zbývajícím čase užíval s tebou místo toho, abych s *ním* po nocích zkoušel, jestli přece jenom nechcípnu.“ Můj ukazovák se během toho plamenného proslovu zatím propracoval podstatně níž a na dlani mě teď lechtaly jemné chloupky. Kromě sprejů, granátů a dalších věcí nám předevčirem došly i žiletky.

„No *JO*,“ vydechla Mistule, jak moje prsty náhle objevily, kde končí hebký porost a začíná podstatně zajímavější území. „Ale... hmmm... to je... mohl... mohl bys toho... nechat, když s tebou... konverzuuuuu?“

„Má lásko, brzy přikryje nás zem. Tak nech moje prsty, ať si předtím užijem,“ zašeptal jsem jí do vlasů. Voněly trochu šampónem, trochu potem a trochu tím všudypřítomným

vlhkem. Mám dojem, že o téhle vůni se mi v uplynulých třech týdnech dokonce i zdálo.

Mnohokrát.

*

„Tak a dost,“ odstrčila mi Míša o půl hodiny později ruku. To už na nás pot oschl, hluboké oddechování se zklidnilo a já dostal chuť ještě na jedno číslo. Na rozdíl od Míši, jak vidno.

„Teď si hezky promluvíme, Jaffie,“ zatvářila se Mistule jako nahé ztělesnění neústupnosti po dvou orgasmech. „A jestli na mě během rozhovoru jedinkrát sáhneš, tak si dojdu pro pouta. Jasný?“

„Ale jo,“ povzdechl jsem si odevzdaně a složil ruce za hlavou. „Ale pokud chceš vést křížový výslech, tak bych ti doporučoval, aby ses oblíkla. Aspoň trochu. Jak se má chlap soustředit, když má před očima tohle?!“

„A zavřít oči tě nenapadlo, lásko?“

„No to bys mi do nich nemohla svítit, ne?“

„Mizero,“ odfoukla si dívka pramen vlasů z očí. „Vždycky musíš mít poslední slovo.“

„Už jsem holt takový,“ usmál jsem se spokojeně, když se Míša sesmekla z postele, aby na sebe natáhla aspoň to nejnütnější. Polaskal jsem pohledem její kulatý zadek a pokusil se usnout dřív, než začne ten výslech.

Marně.

*

„To si jako myslíš, že teď ze mě vytáhneš něco tajného? Něco, co jsem nechtěl říct před Tomášem?“ Moje dobrá, postorgasmická nálada se během deseti minut vypařila

neznámo kam a na její místo se dostavilo podráždění. „Já si to prostě nepamatuju. Jasný? Ani ň. Vím akorát, že jsem slezl po schodech a ohlídl se přes rameno. Potom už si pamatuju jenom to, že jsem v posteli a ty nade mnou bulíš. Jasný?

„Ale no jo,“ povzdechla si Míša rezignovaně. „Nezlob se, já jsem jenom myslela, že v klídku a pohodě a tak vůbec si třeba něco vybavíš. Jasně si vzpomínám, že jsem na škole něco takovýho slyšela. Že lidská paměť je nejpřístupnější, když je člověku fajn. Tak jsem si říkala... no nic, zapomenem na to. Nezlobíš se, že ne?“

„Ale to víš, že ne,“ pohladil jsem ji po vlasech. „Já bych přece taky hrozně rád věděl, co to tam venku je. Akorát mám prostě okno jako vrata od chlíva. A štve mě to. Co když se fakt bojíme úplně zbytečně? Co když kluci tehdy...“

Tu větu jsem dokončit prostě nedokázal. Hlavou se mi najednou mihla nezvykle ostrá vzpomínka na cáry šatů ve větvích, na nekonečné rudé kaluže, na kterých se v hustém ranním dešti dělaly velké bubliny, na *plátky* masa poházené úplně všude a hlavně na ten nemožný zápach, a vehnala mi do krku chuť mé dnešní večeře, žluči a něčeho ještě mnohem horšího.

„Já vím, co chceš říct,“ ušklíbla se Míša. „Že třeba stačilo, abys byl s nima, že jo?“

„Jo,“ pokrčil jsem rameny. „A co?“

„Přemejšlej, ty t'uh't'o,“ zaklepala mi dívka kloubem prostředníku na čelo. „I kdyby to tvý setkání nebyla jenom náhoda, tak co bys změnil? Poslední tři tejdny jsem tě muse-la krmit, koupat a... a vůbec. Fakt nemám pocit, že bys byl tenkrát klukům co platnej, když je to žralo.“

„Hm,“ zabručel jsem nakvašeně. Kdybych mohl vzít svo-ji hlavu, upnout ji do svěráku a vydolovat z ní všechno, co

zůstávalo zamčené za bůhvíjakým psychologickým mechanismem, udělal bych to rád a s chutí. Protože dozvědět se, co je ta nesmyslná příšera, která nám požívá kamarády, by znamenalo nejenom obrovskou úlevu – protože nic není strašnější, než neznámo – nejenom možnost vydat se do dalšího většího města a najít tam další lidi, ale taky možnou taktickou výhodu proti švábům. A jestli ty mrchy začaly opravdu imitovat vyšší životní formy jen proto, aby se nám dostaly na kobytku, tak budeme jakoukoli výhodu sakra potřebovat.

Sny té noci opravdu nepatřily k nejpříjemnějším.

KAPITOLA 4.

Sen o šťastnější minulosti

„Jestli mě někdo z vás vezme na záda, tak ho políbím,“ zaúpěla zničeně Lucka ve chvíli, kdy jsme minuli prorezlou budku autobusové zastávky. Noční vzduch voněl mokrým listím, naše kroky se na lesklém, svažitém asfaltu rozléhaly do dálky, přetížený vozík žalostně skřípal a mě se po dlouhé době začal zmocňovat pocit, že všechno bude nakonec v pořádku.

„Jsem ti říkal, že si toho nemáš brát tolik,“ vyhekl Jarda pod svým vlastním nákladem. „K čemu ti budou trika s *krátkým rukávem*, to fakt nechápu.“

„Protože seš kyselá prdelka, miláčku. Kolikrát ti mám vykládat, že nejpozději za dva týdny máme léto? A neměň téma, pořád ještě čekám na galantního nosiče.“

„Gentlemaní vymřeli, zlato,“ ozvalo se odněkud z temnoty za mými zády. „Hoši se staraj o svý a na nás křehké chudinky nehledej. Co, pánové?“

„Pfff,“ nevydržel jsem nevmísit se do hovoru. „My jsme vám říkali, že tohle je chlpská práce. Ale kdo nechtěl

zůstat doma s ostatními, udržovat oheň a přebalovat děcka? No?“

„Víte co, *děcka*?“ ozval se zepředu Marek. „Přestaňte žvanit a hněte sebou.“

„Ale ale, snad nejseš nervózní, Marečku? V téhle díře už jsme zůstali úplně sami. Teda pokud nemáš strach z toula-
vejch koček.“

Já i Míša, plahočící se vedle mě, jsme si povzdechli sice unisono, ale zato docela neslyšně. To, že se rozpad velké a nesmrtelné lásky Marka a Gábiny neobejde bez problémů, jsme věděli všichni. Že do něj bude ta káča rýt ještě půl roku po tom, co jí v obýváku nahlas a přede všemi dá jasně najevo, že je konec je konec je konec, to už jsme nečekali. Teda aspoň já ne. Jako by nestačilo, že se během totálně pro-
pršeného jara začalo nemožně dařit broukům a že léto má už měsíc zpoždění. Pro morálku nás všech je vážně nejlepší, když si tihle dva vyjedou každý den po krku.

A že hned tak nepřestanou.

„Jo, jsem nervózní,“ otočil se Marek najednou na patě, až mu Kristýna vletěla zezadu na paty. „Sorry, Kristin. Prostě už chci být zpátky doma. Jsem utahaný, mám na zádech nej-
míň metrák a nevidím na oči. Jestli sis nevšimla, *lásko*, tak jsem dvě hodiny píčoval s autogenem, zatímco ty ses flákala kolem. Máš s tím problém?“

Gábina jako by na tohle čekala celý den. Její batoh s dutým žuchnutím dopadl na mokrý asfalt a dívka vyrazila přímo ke svému bývalému, jako by jí najednou strašně vadilo, že u jejich stomiliontých výměn názorů bude někdo, kdo by jí mohl – bože nedopust' – slyšet.

„Na tohle fakt nemám nervy,“ špitla mi v tu chvíli Mistule do ucha. „Jdeš se mnou, nebo tě to ještě baví?“

Naposledy jsem si změřil nesourodý pár – Marka, o hlavu

vyššího než já, tmavovlasého, zarostlého a v modročerné bundě mohutného jako almara, a Gábinu sice dosahující mu sotva k hrudi, ale zato vybavenou vražedným zelenookým pohledem – a vzal Míšu za ruku.

Tohle už znovu *fakt* vidět nemusím.

*

„Moje ubohý nožičky,“ zaúpěla Míša, když naše kroky úplně přehlušily jistě eskalující hádku daleko za námi. „Jestli už ses nerozhod pro Lúcu, tak na záda bych se taky nechala vzít.“

„Jo, moje milá, to jsme dva,“ ušklíbl jsem se a vzal svoji přítelkyni kolem pasu. Ne že bych normálně byl proti tomu nosit ženy přes práh dva metry tlustých ocelových vrat. Jenže Sýkorův most se nějak odmítal přiblížit, moje páteř pod tíhou horolezeckého batohu už docela nahlas skřípala a tam, kde jsem měl ještě ráno svaly dolních končetin, teď byly jenom jakési hadry.

„Hlavu vzhůru, milý,“ pohladila mě Míša po ruce. „To už dojdeme, i kdybysme se měli doplazit. Už žádný stromy přes cestu, žádný bahno, žádný díry, nic. Pohodička, rovinka.“

„Jo. Ale příště půjdeme radši víckrát. A tohle,“ poplácal jsem těžký revolver v koženém pouzdře, „tohle nechám doma. Beztak jsme tu už úplně sami.“

Míša jenom přikývla a na chvíli mezi námi zavládlo mlčení. Na okamžik jsem měl dojem, že ještě pořád slyším ječet Gábinu a taky mi přišlo, že jsme se od nechutné scény neodpoutali sami. Nedivím se. Jestli z naší bandy ještě někdo má chuť dělat těm dvěma publikum, tak fakt nevím kdo. Duševní poznámka – na příští výpravu za kořistí nebrat ty dva společně. Konec poznámky.

„Hele, já to tu nechám, co říkáš?“ vydechla Míša zničeně ve chvíli, kdy jsme konečně vstoupili na rozbitý povrch Sýkorova mostu. Oloupaný nátěr se v měsíčním světle duchovitě leskl, mírně rozvodněná řeka mírumilovně hučela a vylidněnou Ostravou se rozlehlo ostré plesknutí, jak jsem dívku plácl po zadku.

„Ty!“

„Když seš unavená, nikdy se nezastavuj,“ uhnul jsem pohlavku. „Už by ses taky nemusela přinutit pokračovat.“

„Pff. Kecy, pane spisovatel. Na to vás užije,“ odfrkla si Míša. „A vůbec, když seš tak chytřej, tak mi vysvětli, proč se s těmahle krámama taháme. A proč jsme si kvůli nim dvě hodiny hráli s tím... no, jak se to jmenuje?“

„Autogen. To bys měla vědět, když mi tak připomínáš to moje psaní. Jednou jsem to použil. A s tímhle,“ ukázal jsem na dlouhý balík, se kterým se Míša tahala, „se taháš proto, že nám to může jednou zachránit život. Třeba.“

„Blbost,“ dostalo se mi zhodnocení. „Jak dlouho jsme kromě nás neviděli živou duši? No?“

„Dlouho,“ povzdechl jsem si. „A co?“

„To, že prostě nechápu, po čem bysme měli střílet. Zvlášť s tímhle! Vždyť to musí mít tu... no... ráži jako na slony. Střelit s tím kočku, tak uvidíme efekt z tvejch knížek v praxi. Blé.“

„No jo,“ ušklíbl jsem se nad Míšiným výrazem. „Ale to, že je tohle město prázdné, nemusí vydržet věčně. Třeba se sem lidi vrátěj. Vždyť vůbec nevíme, co se kde děje.“

Tahle myšlenka nám oběma na chvíli vzala řeč. To, co před dvěma lety vypadalo jako katastrofa, se nakonec ukázalo

být *snad* naší spásou. Je fakt, že nic nevíme. Kdyby si při našem útěku na venkov nezlomil Můňa kousek za městem nohu, mohli jsme teď sedět v nějakém roubeném statku, mít všeho hojnost a na opuštěné, epidemiemi hrozící město si ani nevzpomenout. Tak se to aspoň píše v každém slušném postapokalyptickém románu. Co se naší skutečnosti týče, jsem docela rád, že se nás tehdy rozhodlo vrátit všech šest a vydržet v bunkru Technoprojektu aspoň tak dlouho, dokud Můňova noha nesroste. Dobře, řeknu to na rovinu – měl jsem tehdy strach. Jasně, všichni jsme se báli, ale já byl vždyc-ky víceméně... no dobře, to méně si škrtněte... samotář a z najednou přečpaných vesnic jsem měl hrůzu. Když jsme v tom kalném ránu začali svazovat provizorní smyk, pocítil jsem úlevu. Žádní další lidi, žádný raný feudalismus jedenadvacátého století. Jen nás šest ve známém, bezpečném, vylidněném městě.

Ta nejistota je někdy ubíjející. Občas, když je den za námi a všechna práce je hotová a nad plány na zítřek se nikomu nechce sedět, debatujeme jen tak zpola vážně o tom, že bychom Ostravu opustili. Všichni a najednou. Všech čtyřicet. Prostě bychom sbalili to nejnnutnější a vyrazili tam, kam se před lety ztratil zbytek obyvatel. Na venkov. Do ráje prostoty, zemědělství a podobných kravin. Jak tvrdí Frosty, je v podobné situaci venkov zárukou dlouhodobého přežití. Nejsem si jistý, jestli z něj v těchhle případech mluví spíš alkohol nebo utrpené vzdělání agrotechnika, ale je fakt, že na tom něco je.

Jenže na čem není.

Kdyby všechno bylo tak růžové – a nejhlasitějším zastán-
cem tohohle je zase Ondra, bývalý spolužák – už dávno by se do města někdo vrátil. I kdyby jenom pro něco osobního. Ostrava byla předtím největším městem severní Moravy.

Jak se dnes a denně přesvědčujeme, v mnohých bytech jsou nejen věci nezbytné pro přežití, ale taky spousty a spousty neužitečných blbostí, jinak zvaných „osobní věci“, které prostě musejí někomu chybět.

Jenže nepřišel *nikdo*. Nikdy.

Frosty v odpověď většinou namítá, že na vesnici je to prostě tak skvělé, že si na osobní věci nikdo ani nevzpomene, ale tou dobou už na celou naši bandu sedá podivná nálada a téma se stáčí k něčemu jinému.

O záhadách se za temných večerů v postapokalyptickém světě nemluvívá zrovna příjemně.

*

„Ale no tak, už na to nemysli,“ vzal jsem Míšu Šíšu kolem ramen. „Ty zbraně je prostě dobré mít jen tak pro jistotu. A vlastně ani to ne. Zkrátka bylo škoda je tam nechat. Tak se netrap. Víš, jak budeš po tomhle výšlapu krásně spát?“

„Ha ha. S usínáním problém fakt nemívám. Jenom... jenom prostě nevím. Tohle je divný.“

„Krást zbraně z kasáren? Proč?“

„Ne tohle. Myslím... všechno. Léto a lidi a... no všechno. Hele, já vím, že už jsme se o tom bavili mockrát, tak jestli chceš, abych sklapla...“

„Ale to víš že ne. Seš utahaná a přetažená a na posteli nenatažená. Jestli k tomu všemu potřebuješ přidávat další a další neexistující záhady, tak já fakt nejsem proti.“

„Ha ha,“ zavrčela Míša zase. „Prej neexistující záhady. No nic, už mlčím. Jestli se pánovi zdá, že je normální, jak je furt zima jako v psírně, tak ou kej. Já už mlčím. Zapomněla jsem, že ty zimu miluješ. A kde se vůbec flákaj ostatní? To té krávě